

Mama

Val

Din amintiri ce se destramă,-n amurgul vieții, regăsesc
Mereu, parcă, o altă mamă, care, la vârsta mea, firesc,
Am înțeles ce se-ntâmpla, cum altfel ea mi-a apărut
Prin ochii și prin mintea mea în timp ce-ntruna am crescut;

O văd și-acum, ce vis frumos ! la patru anișori ai mei,
Când o priveam numai de jos, tot agățat de fusta ei,
Trebăluind cu bucurie, spăla, călca, și-apoi bucate,
De-aveam impresia că știe ca să le facă ea pe toate,

Dar când crescusem puținel, făcând "cei șapte ani de acas'"
Fi'nd primul ei învățăcel, și "corijent" nu am rămas,
Eram convins sută în mie, și cât de mult o admiram,
Că dumneaei mai multe știe chiar decât eu mi-nchipuiam!

De-abia prin școală, eu boboc, știind ce-i prin abecedare,
Când îmi găsea ac de cojoc, aveam un semn de întrebare,
Iar pe la șaișpe, în liceu, ca mine, cine mai era!
Îi răspundeam, și cu tupeu, că nu e chiar cum zice ea,

Ca pe la optușpe... ce ani! mergând la dans cu prima fată,
Când s-a zgârcit mama la bani, mi s-a părut că-i demodată...
La douăzeci și cinci ajuns, cu facultate, sus de nas,
Mă minunam, mai pe ascuns, cât de...în urmă a rămas!

Iar pe la patruzeci, povață, se întâmpla că îi ceream,
Știind atât de multe-n viață...cam după ce eu hotăram,
Iar la cinzeci...n-o deranjam, și nu eram într-o ureche...
Așa pe-atuncea o vedeam, bătrână și de modă veche...

Dar iată că la șaizeci și...mulți dintre voi nu vă dați seama
Cam cât de mult eu mi-aș dori un sfat, o vorbă de la mama,
Cu școala veche ce-a făcut, prin ce-a trecut în anii grei,
Să o admir ca la-nceput când mă țineam de fusta ei,

Chiar de mi-ar fi puțin cam teamă, cicălitoare cum e ea,
Aș asculta-o că mi-e mamă și mai ales la vârsta mea,
Că ce pățeșteee, nu vă spui, tăticu', da' nu-i supărat...
Și-acuma stă pe capu' lui...ca să se lase de fumat!

Valeriu Cercel